

Sygn. akt I C 410/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015r.

Sąd Rejonowy w Łowiczu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Czerwińska

Protokolant: sekr. sąd. Ewa Owczarczyk - Dęgus

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W.

przeciwko D. K.

o zapłatę kwoty 410,80 złotych

1. zasądza od pozwanego D. K. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W. kwotę 275,80 (dwieście siedemdziesiąt pięć 80/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 44,10(czterdzieści cztery 10/100) złotych od dnia 25.06.2015r. do dnia zapłaty oraz umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 200(dwieście) złotych od dnia 27.05.2015r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. zasądza od pozwanego D. K. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W. kwotę 71,69 (siedemdziesiąt jeden 69/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 410/15

UZASADNIENIE

W dniu 25 czerwca 2015r. powód – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko D. K. o zapłatę kwoty 410,80 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 27.05.2015r. do dnia zapłaty od kwoty 200zł oraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 179,10zł oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów sądowych w kwocie 30 złotych, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz innych kosztów w kwocie 0,30 złotych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód podniósł, iż pozwany zawarł umowę pożyczki z poprzednikiem powoda, z której warunków nie wywiązał się w terminie. Na zadłużenie dochodzone pozwem składa się niespłacona kwota pożyczki 200zł, wynikające z umowy odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w kwocie 31,70 złotych za opóźnienie w spłacie należności głównej za okres od dnia 22.03.2014r. do dnia 26.05.2015r., prowizja w kwocie 44,10zł, opłaty windykacyjne w kwocie 135 złotych.

(k.2-5 - pozew)

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 13.07.2015r. Na skutek sprzeciwu pozwanego przekazano sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łowiczu.

(k. 6 nakaz zapłaty z dnia 13.07.2015r., k.26 sprzeciw, k 29-postanowienie)

Na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015r. pozwany D. K. podniósł, że w dacie zawarcia umowy pożyczki był studentem nie posiadającym żadnych dochodów. Powód przyznał fakt zawarcia umowy pożyczki i jej warunki zgodne z dokumentami załączonymi do pozwu, nie zakwestionował przejścia uprawnień na powoda w drodze przelewu wierzytelności, potwierdził że otrzymał od pożyczkodawcy dwa pisma wzywające do zapłaty.

(k. 74 -protokół rozprawy)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany D. K. zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki odnawialnej za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Pozwany na stronie internetowej należącej do (...) Sp. z o.o. dokonał rejestracji zaznaczając oznaczone pola, a następnie, w celu zakończenia procesu rejestracji dokonał przelewu kwoty 0,01zł na rachunek pożyczkodawcy wskazany w informacji zwrotnej przesłanej na adres poczty elektronicznej podany przez pozwanego podczas procesu rejestracji, potwierdzającej fakt zarejestrowania wniosku. W tytule przelewu kwoty 0,01zł pozwany zawarł stwierdzenie „potwierdzam rejestrację i zgadzam się na umowę pożyczki V..pl. nr (...)”. Na podstawie zawartej umowy pożyczki odnawialnej pożyczkodawca zobowiązał się do przekazywania na wniosek pożyczkobiorcy wnioskowanej przez pożyczkobiorcę kwoty pożyczki w ramach udzielonej linii pożyczki, na zasadach określonych w umowie. W ramach zawartej umowy pozwany otrzymał pożyczkę w kwocie 100zł, którą spłacił. Następnie w dniach 20 i 27.02. 2014r. zawnioskował po raz kolejny o przyznanie pożyczki w łącznej kwocie 200 złotych. W dniach 20 i 27 lutego 2014r. pozwany otrzymał przelewem dwukrotnie kwoty po 100zł. od pożyczkodawcy. Pożyczka miała być spłacona do dnia 22 marca 2014r. Strony ustaliły, że w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki pożyczkodawca ma prawo naliczania odsetek za zwłokę w wysokości czterokrotnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Nadto uzgodniono, że pożyczkodawca będzie wysyłał zawiadomienia o istnieniu opóźnienia w spłacie pożyczki stanowiące wezwania do zapłaty, na adres korespondencyjny pożyczkodawcy lub w formie SMS i email. Pożyczkodawca zastrzegł sobie prawo do obciążenia pożyczkobiorcy kosztami wezwań do zapłaty w następującej wysokości: 35zł za przesłanie pierwszego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 30 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki, 45zł za przesłanie drugiego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 60 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki, 55zł za przesłanie trzeciego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 90 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki. Zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki przewidziana należna pożyczkodawcy za udzielenie pożyczki wynosiła 44,10zł. Pozwany w dacie zawarcia umowy był studentem inżynierii środowiska. Obecnie jest bezrobotny i nie ma żadnych dochodów. Z uwagi na obecną sytuację materialną pozwany nie spłacił pożyczki. Pozwany otrzymał drogą pocztową dwa wezwania do zapłaty od pożyczkodawcy.

(bezsporne, k. 41-43 - umowa pożyczki, k. 46,47 – „twoje warunki umowy pożyczki”, k. 39,48,49 potwierdzenia przelewów, k 74 - zeznania pozwanego)

W dniu 10.02.2015r. (...) Finanse sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo- akcyjna z siedzibą w W. zawarły umowę spółki jawnej postanawiając, że będzie ona prowadzić działalność od firmą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna.

(bezsporne, k. 50-53: umowa spółki jawnej, oświadczenie o wniesieniu przez wspólnika wkładów z załącznikiem nr 1, k. 56-57-umowa sprzedaży wierzytelności)

Powyższy stan faktyczny Sąd oparł na przedłożonych przez powoda dokumentach, które nie były kwestionowane przez pozwanego oraz zeznaniach pozwanego. Sąd uznał za przyznany fakt niespłacenia przez pozwanego całej należności

z umowy pożyczki kwoty 200 złotych. Stan faktyczny sprawy nie był między stronami sporny w zakresie okoliczności istotnych dla jej rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, że pozwany i (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. byli stronami umowy pożyczki. Pozwany przyznał fakt zawarcia umowy pożyczki odnawialnej, potwierdził istnienie niespłaconego zobowiązania i jego wysokości wskazanej w pozwie.

W okolicznościach niniejszej sprawy znajdują zastosowania przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim, która weszła w życie w dniu 17 grudnia 2011 roku.

W myśl art. 720§1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Ustawowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku i wykonanie tego świadczenia pożyczkodawca powinien udowodnić, zaś biorący pożyczkę powinien wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy bądź tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Wobec przyznania przez pozwanego faktu zawarcia umowy pożyczki opisanej w pozwie oraz faktu jej niespłacenia sąd uznał roszczenie za zasadne w przeważającej części.

Wątpliwości sądu wzbudziła jedynie wysokość kwoty żądanej z tytułu wezwań pozwanego do zapłaty. Powód nie przedstawił sądowi dowodów potwierdzających fakt wysłania do pożyczkobiorcy wezwań do zapłaty, a jedynie złożył kserokopie tych wezwań bez dowodów ich nadania drogą pocztową. Pozwany przyznał jednak, że otrzymał od pożyczkodawcy dwa wezwania do zapłaty, zatem w tym zakresie brak jest podstaw do kwestionowania okoliczności przytoczonej przez powoda w pozwie.

W ocenie sądu żądanie powoda zasądzenia od pozwanego kwoty 135zł z tytułu kosztów wezwań do zapłaty jest pozbawione podstaw prawnych. W ocenie sądu postanowienia umowy pożyczki odnawialnej ustalające koszt wysłania wezwań do zapłaty na kwoty 35,45 i 55 złotych przy średnich cenach rynkowych tego rodzaju usługi pocztowej na poziomie kilku złotych jest nieuprawnionym nadużyciem i wykorzystaniem przymusowej sytuacji pozwanego, który jak zeznał potrzebował pożyczonych pieniędzy na studia.

Zgodnie z treścią art. 481 §1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, powód może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem, okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego zasadność żądania odsetek od przeterminowanego zadłużenia w wysokości określonej w umowie pożyczki nie budzi wątpliwości.

Wprowadzone do umowy pożyczki obowiązek ponoszenia kosztów wezwań do zapłaty w wysokości stałej, z góry ustalonej i nieadekwatnej do rzeczywiście poniesionych przez pożyczkodawcę obciążeń jest w ocenie sądu niedopuszczalną praktyką, wykraczającą poza zasadę swobody zawierania umów. Stanowi to nadto źródło dodatkowego ukrytego i nieuzasadnionego zysku powoda ponad wymieniony w umowie pożyczki jej całkowity koszt.

Zaznaczyć należy, że przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2011.126.715). Zgodnie zaś z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Przytoczyć w tym miejscu należy orzecznictwo Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który w podobnych stanach faktycznych uznał za niedozwolone i zakazał stosowania postanowień umów nakładających na konsumenta rażąco wysokie opłaty m.in. za wysyłanie wezwań, upomnień i czynności windykacyjne (por. wyrok Sądu Okręgowego

w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 6 sierpnia 2009 roku, sygn. akt XVII Amc 624/09 oraz z dnia 9 października 2006 roku, sygn. akt XVII Amc 101/05.) Oceniane w niniejszym postępowaniu koszty wezwań do zapłaty w kwocie 135 zł mieszczą się zdaniem sądu w hipotezach niedozwolonych postanowień umownych.

Z tych względów powództwo o zapłatę kwoty 135zł jako niezasadne podlega oddaleniu. W zakresie pozostałych roszczeń – w tym należności głównej, prowizji i odsetek - Sąd uznał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy za wystarczający do uwzględnienia powództwa w tej części.